Небо, як синя квітка з паперу.
Ліфтом – нагору. Журавлі кличуть.
Місяць: П’єро з-поза хмари-портьєри
Рококо-запудрованим гляне обличчям.

Листи коханок – тліє листя бульварами.
А вітер дням: літа згаслі парфуми.
Біля фонтану – останній парі
Скрипка з кафе… так сумно.

Сяду невпопад. Не до свого трамваю.
Листа до коханої в скриньку не вкину.
Щось мені нині… а що? – Не знаю.
Дуже хмільна і терпка година.